

Form, som det ærede Medlem vælger for sine Ytringer. Det ærede Medlem sagde, at han havde aldrig, da han fremsatte sit Forslag til Beslutning, drømt om, at denne Reform skulde blive gennemført af en Venstre-Justitsminister. Det er rigtigt, det ærede Medlem drømte paa den Tid aldrig om et Venstreministerium, derimod drømte han maaske om Reformens Gennemførelse ved en Minister i et Blandingsministerium.

Svend Høgsbro: For mig er det afgørende, det alt overvejende Hensyn i denne Sag det, at nu skal det være Alvor, nu skal der være Ende paa Overvejelserne, nu skal denne Sag føres ud i Livet. To Slægtled have allerede forløftet sig paa den Opgave. Det turde være nok. Det bør nu være dette Slægtleds første og vigtigste Maal, paa dette Omraade i alt Fald, at gøre de Forslag til Love, som der nu er Tale om. Vi maa jo erindre, mine Herrer, at det er ikke blot Lovparagraffer, det her drejer sig om, skønt der er nok af dem, men at virkelige Livsforhold ligge bagved, og at for hver Dag vi sidde her og arbejde, er der Folk, der lide under det System, vi nu have. Med dette for Øje er den Egenskab, som nu vil kræves, ikke saa meget Betænelighedernes Naadegave, om jeg maa kalde det saa, knap nok de ny Ideer, men det er Evnen til at samle sig om Hovedpunkterne og Villien til at sætte sine egne private Ønsker til Side for at føre Lovforslagene igennem i den Form, hvori de bedst kunne samle Anskuelserne fra de forskellige Sider om sig. Det er Resignation, vi trænge til, ved Siden af Evne til at arbejde for Sagen og Villie til at føre den igennem.

Det er mig en stor Tilfredsstillelse at have set den Maade, hvorpaa den høje Regering har grebet denne Sag an. For det første dette, at den fra første Færd har stillet denne Sag op som det, den i allerførste Række vilde virke for. Man kan ikke fra nogen Side og heller ikke jeg kunde ønske en varmere og kraftigere Paapegen af, hvor vigtig disse Spørgsmaals Ordning er, og hvor stor en Kraft der fra Regeringens Side vil blive sat ind paa at føre den igennem, end den, der er kommen frem, hver Gang den høje Regering har udtalt sit Program, allerede ved den højtærede Konseilspræsidents Tale i Kongens Have, siden i Trontalen og ved den højtærede Justitsministers Udtalelser under Finanslovens 1ste Behandling. Og det er ikke blot det, at den høje Regering saaledes har udtrykt sin Villie til at sætte

denne Sag i første Række, som jeg takker den for, men jeg takker den ogsaa for den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister har grebet Sagen an, idet han netop har vist den Egenskab, jeg før fremhævede som særlig nødvendig i dette Forhold, Resignation. Den ærede Minister fremlagde jo Forslagene med den Reservation, at han ikke var enig i dem i deres Enkeltheder, men tillige med en Udtalelse om, at han vilde søge under vor fortsatte Behandling af dem at komme til Enighed med de andre Faktorer om dem, medens han ikke samtidig sagde, hvorledes han vilde have dem. Det kunde kun forstås som det, jeg kaldte Resignation, som Tilkendegivelse af en Villie ogsaa fra hans Side til at sætte sine mulige private Ønsker til Side for at komme til Enighed med dem, han maa komme til Enighed med for at faa Sagen ført igennem. Og det Indtryk, jeg fik ved den Maade, hvorpaa han forelagde Forslagene, er i høj Grad blevet bestyrket ved hans Udtalelser i Dag, idet han samtidig med nærmere at pege paa, hvad han vilde finde rigtigt paa de Punkter, som nu ligge til Forhandling, dog tilstrækkelig tilkendegav, at det ikke var hans Ønske at trumfe sin Villie igennem paa ethvert Punkt, men sætte Kraft paa det, som han maatte blive enig om med os. I anden Række er der jo andre at tage Hensyn til, men her foreligger det at blive enig med os, og han har tilbudt et Samarbejde i den Retning, som jeg er vis paa, at vi alle ville sætte Pris paa.

Det er i fuld Samklang med denne Regerings Stilling og i sin gode Orden, at denne Forhandling aabnedes med en Udtalelse om, at det Spørgsmaal, om vi overhovedet skulle have vor Retspleje reformeret i Overensstemmelse med Grundlovens Løfter for ikke at sige dens Paabud, var det ikke værd at dvæle ved, thi det var afgjort, og vi have jo heller ikke under den følgende Forhandling i Gaar eller i Dag hørt nogen Disput om den Ting. Saa vidt ere vi altsaa dog naaede ved de forløbne Aars Forhandling, at det Spørgsmaal rejstes ikke for Alvor, i alt Fald ikke i denne Forsamling. Kun en enkelt Mislyd er jo i saa Henseende kommen frem, idet det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Nanke) har taget Ordet for Meddomsmænd. Thi deri maa jeg jo give de to næstforegaaende Talere Ret, at det vilde være i bestemt Strid med Grundlovens Forstaaelse af, hvad Nævninger ere. Lad mig kun minde det ærede Medlem om, at han da ogsaa i saa Henseende er i be-